

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu po sucu Ivanu Borkoviću u pravnoj stvari tužitelja Dubravka Zubeca, OIB: 78087246081, koga zastupa punomoćnik Boris Jug, odvjetnik u Zagrebu, protiv tuženika Privredna banka Zagreb d.d., Zagreb, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732, koga zastupa punomoćnica Petra Vataavuk, odvjetnica u Zagrebu, radi isplate, nakon održane javne i glavne rasprave zaključene 7. rujna 2026., u prisutnosti tužitelja, punomoćnice tužitelja Ivone Sumić, odvjetničke vježbenice te punomoćnice tuženika Petre Bartolić, odvjetnice u Zagrebu, 13. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna odredba čl. 12.3. Ugovora o kreditu broj 9011559664 zaključenog između tužitelja i tuženika 20. lipnja 2006. u dijelu kojim je ugovorena za tužitelja obveza plaćanja jednokratne naknade u visini 1,50% od iznosa kredita prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita.

II. Nalaže se tuženiku isplatiti tužitelju 565,30 eura zajedno sa zateznim kamatama koje teku na iznos od 197,31 eura od 1. lipnja 2025. do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, u roku 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku platiti tužitelju parnične troškove u iznosu od 313,18 eura sa zateznim kamatama koje teku na taj iznos od 13. listopada 2026. do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, u roku 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je sklopio Ugovor o kreditu broj 9011559664 s tuženikom 20. lipnja 2006. koji sadržava ugovornu odredbu koja glasi kao u točki I izreke ove presude. Ugovorne odredbe kojima je ugovoreno plaćanje tzv. ulazne naknade smatra nepoštenima, a slijedom toga i ništetnima. O navedenim odredbama

ugovora, uopće se nije pojedinačno pregovaralo. Predložio je kao dokaze Ugovor o kreditu, financijsku dokumentaciju, svoje saslušanje i financijsko vještačenje te je predložio usvojiti tužbeni zahtjev na iznose navedene u izreci.

2. Tuženik osporava tužbu i tužbeni zahtjev u cijelosti, ističe prigovor zastare. Ističe da je ugovorna odredba razumljiva i uočljiva i da je imao pravo naplatiti usluge koje pruža, a tužitelj je imao pravo odlučiti da mu navedena odredba ne odgovara. Tom odredbom ugovora nije došlo do značajne neravnoteže niti je ona ništetna. Priznao je visinu zahtjeva na ročištu na kojem je glavna rasprava zaključena, ali smatra da je tužba neosnovana te predlaže odbiti tužbeni zahtjev i traži troškove.

3. Tijekom postupka sud je pročitao Ugovor o kreditu, financijsku dokumentaciju te je saslušao tužitelja.

4. Na ročištu na kojem je zaključena glavna rasprava stranke su navele da su svi predloženi dokazi potrebni za donošenje odluke u ovom postupku izvedeni, odnosno, da nije potrebno nijedan od predloženih dokaza pribaviti ili dodatno izvoditi.

5. Među strankama nije sporno da su tužitelj i tuženika sklopili Ugovor o kreditu opisan u izreci presude, kao ni da je ugovorena odredba o tzv. ulaznoj naknadi koja glasi kako je navedena u izreci. Nije sporna ni visina tužbenog zahtjeva kao ni tijekom kamata.

6. Sporno je pitanje je li riječ o nepoštenim, a time i ništetnim odredbama te je li nastupila zastara za isplatu traženog iznosa.

7. Na temelju ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno te na temelju rezultata cjelokupnog postupka u skladu s odredbom čl. 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03/, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 28/13, 89/14, 70/19, 80/22, 155/23 i 146/26 - dalje: ZPP), sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužitelja osnovan.

8. Sud nije ocjenjivao dokaze niti utvrđivao činjenice u odnosu na utvrđenja koja među strankama nisu sporne.

9. U svom je iskazu tužitelj naveo da je zaposlen u HEP-u, obrt nije nikad imao, kredit je uzeo za kupnju automobila za osobne potrebe koji nije korišten za poslovne svrhe. Ovu banku je uzeo jer je nudila povoljnije kredite i to jedan posto, na nagovor službenice banke. Ugovor je pročitao, na sadržaj nije mogao utjecati, takve su odredbe bile u svim bankama, a na sadržaj ugovora ga je upozorila samo javna bilježnica. Naknadu si je sam izračunao, to su mu tad bili veliki novci, nije imao mogućnost pregovaranja o toj odredbi. Vodio je već spor s tom bankom radi utvrđenja ništetnosti odredaba ugovora o kreditu u valutnoj klauzuli ovog predmetnog ugovora i taj je postupak okončan.

10. Navedenom iskazu sud vjeruje jer je tužitelj opisao sklapanje ugovora na način na koji osobe koje nisu ekonomske sruke pristupaju sklapanju ugovora, a ne razumiju materiju o kojoj se radi. Utvrđeno je i da banka nije pojasnila na što se odnosi trošak kao i da je tužitelj sklopio ugovor kao potrošač.

11. Prema odredbi čl. 81. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 96/03 - dalje: ZZP), ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo

smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a st. 2., smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca.

12. Iz utvrđenih činjenica proizlazi da je povrijeđeno načelo savjesnosti i poštenja koje podrazumijeva da su svi sudionici u obveznom odnosu dužni međusobno postupati obzirno i uvažavati interese obiju strana vodeći računa o smislu i svrsi obveznog odnosa. Time što tuženica nije dokazala opravdanost sporne naknade u ugovorenom postotku od iznosa kredita, jer korisnici kredita kojima je odobren veći iznos kredita plaćaju i višu naknadu, proizlazi zaključak da predmetnom naknadom nisu pokriveni stvarni troškovi koje je tuženica imala pri obradi svakog pojedinog zahtjeva i odobravanja kredita, već je riječ o nepoštenoj naknadi kojom je tuženik profitirao na račun tužitelja.

13. Iz navedenog proizlazi zaključak da se u smislu odredbe čl. 81. st. 1. ZZP, o odredbi čl. 3. Ugovora o kreditu koja se odnosi na obvezu plaćanja naknade za obradu i odobravanje kredita nije pojedinačno pregovaralo i da nije jasno i nedvosmisleno tužitelju kao potrošaču prezentirano u čemu se sastoje stvarni troškovi banke koji se podmiruju iz te naknade (konkretne usluge, troškovi i dr.).

14. Odlukom Suda Europske unije, presuda od 3. listopada 2019., Kiss i CIB Bank, C-620/17, ECLI:EU:C:2019:820, odlučeno je: „1. Čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima treba tumačiti na način da zahtjev prema kojem ugovorna odredba treba biti jasno i razumljivo sastavljena ne nalaže da u odredbama ugovora o potrošačkom zajmu, poput onih u glavnom postupku - o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori i u kojima se točno utvrđuju iznosi troškova upravljanja zajmom i isplatne naknade na teret potrošača, njihova metoda izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti - također treba detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetne iznose.

15. Nadalje, čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba o naknadi za upravljanje zajmom, poput one u glavnom postupku - koja ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove - načelno ne uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora.“ Pojedine direktive ne primjenjuju se izravno u našem pravnom sustavu već ih je potrebno implementirati pri čemu proizlazi da u vrijeme kada je sklopljen ugovor o kreditu, Republika Hrvatska nije bila članica Europske unije. Međutim, Sud EU ustanovio je u pravu EU načelo koje obvezuje sudove u državama članicama da interpretiraju interno pravo u svjetlu prava EU, te mu kroz interpretaciju pokušaju dati isto značenje i učinke kakvi bi nastali izravnom primjenom norme Zajednice, sve u svrhu da europsko pravo bude djelotvorno ako se ciljevi europske integracije doista žele ostvariti. Direktiva Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o ugovornim odredbama u potrošačkim ugovorima, koje se protive načelu savjesti i poštenja (nepoštenim odredbama) implementirana je u naše zakonodavstvo stupanjem na snagu Zakona o izmjenama i dopunama zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 78/12).

16. Iz provedenih dokaza proizlazi da je tužitelj bio informiran o obvezi plaćanja predmetne naknade ali nije bio informiran o razlozima koji opravdavaju plaćanje te naknade (koje usluge i koji troškovi tu ulaze i u kojoj visini svaki od njih), pri tome je mogao razumno izvesti zaključak o njenoj visini (jer je određena u postotku od iznosa kredita), ali ne i njenoj krajnjoj svrsi. Kod ocjene postupanja suprotno načelu savjesnosti i poštenja (zahtjev dobre vjere), treba ocijeniti je li tuženik mogao očekivati da bi potrošači prihvatili takvu odredbu i slijedom pojedinačnih pregovora odnosno, je li banka uzela u obzir i zakonite interese potrošača pa da je shodno tomu mogla razumno pretpostaviti da bi potrošač pristao na spornu ugovornu odredbu. Iz okolnosti da se u konkretnom slučaju radi o tipskom ugovoru, da se o spornoj odredbi nije ni moglo pregovarati, može se zaključiti da banka o tim zakonitim interesima potrošača nije vodila računa.

17. Imajući u vidu narav robe ili usluge koja predstavlja predmet ugovora odnosno, da se radi o kreditu za automobil koji je tužitelj koristio za osobne potrebe, proizlazi zaključak da tuženica nije postupala u dobroj vjeri i da tužitelj kao potrošač nije imao objektivne mogućnosti ni za pregovaranje oko sporne odredbe o naknadi za obradu i odobravanje kredita ni oko njenog ne/prihvatanja, što je sve prouzročilo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

18. Stoga je ovaj sud na temelju odredbi čl. 81., 83. i 85. ZZP, u smislu odredbe čl. 87. ZZP utvrdio da je sporna odredba Ugovora o kreditu o ulaznoj naknadi nepoštena, a time i ništetna te je odlučeno kao u točki I izreke.

19. U smislu odredbe čl. 323. st. 1. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05. i 41/08.; dalje ZOO), u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti sve ono što je primila na temelju takva ugovora. Stoga tužitelj ima pravo na povrat plaćenog iznosa.

20. Članak 1111. ZOO-a, određuje da kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, nadoknaditi vrijednost postignute koristi. Obveza vraćanja, odnosno nadoknade vrijednosti nastaje i kad se nešto primi s obzirom na osnovu koja se nije ostvarila ili koja je kasnije otpala. Članak 1115. ZOO-a, uređujući opseg vraćanja stečenog, određuje da, kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva.

21. S obzirom na to da je tuženik utužene iznose primio u odnosu na ugovornu odredbu koja je utvrđena ništetnom, na temelju citirane odredbe ZOO-a, dužan ih je vratiti tužitelju.

22. Potraživanje tužitelja nije u zastari jer zastara počinje teći tek od utvrđenja ništetnim odredbe koja je temelj isplate, a kako je utvrđena ništetnost tek ovom presudom navedene ugovorne odredbe, zastara još nije istekla.

23. Stoga je odlučeno kao u izreci pod točkom II izreke.

24. Sud je odredio vrijednost predmeta spora prema novčanom iznosu za koji tužitelj potražuje isplatu. Naime, da tužitelj nije utužio točku I. izreke presude, o

navedenom bi sud ionako odlučivao kao prethodnom pitanju. Činjenica da je tužitelj tražio da se utvrdi u izreci ono što bi sud ionako utvrđivao kao prethodno pitanje nije razlog da VPS poraste kako je to tužitelj naznačio u tužbi, odnosno, bio bi pretjerani formalizam kada bi tako bila određena vrijednost predmeta spora kako je tužitelj predložio. Također, činjenica da je dio kamata uglavničen ne znači da je glavnica porasla iz razloga jer sama glavnica još nije plaćena.

25. Odluka o trošku tužitelja temelji se na članku 154. st. 1. i 2. i čl. 155. ZPP-a te Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj 142/12, 103/14, 118/14 i 107/15 - dalje: Tarifa), u skladu s troškovnikom tužitelja predanom na ročištu na kojem je rasprava zaključena. Tužitelju je priznat trošak sastava tužbe u iznosu od 50,00 eura (Tbr. 7/1 Tarife), trošak pristupa na ročišta 9. ožujka 2026. i 7. rujna 2026. u iznosu od 50,00 eura za svako (br. 9/1 Tarife) i za sastavljanje podneska od 50,00 eura (Tbr. 8/1 Tarife). Ukupno je riječ o 200,00 eura što s PDV-om iznosi 250,00 eura. Tome je pridodan trošak pristojbe na tužbu u iznosu od 33,18 eura i na presudu 30,00 eura, ukupno je riječ o 313,18 eura.

26. Stoga je odlučeno kao u izreci presude.

U Zagrebu 13. listopada 2026.

Sudac
Ivan Borković

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku 15 dana

- od održavanja ročišta na kojem se presuda objavljuje, ako je stranka uredno obaviještena o ročištu za objavu, bez obzira je li na ročište i pristupila, odnosno
- od primitka prijepisa presude, ako stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem je presuda objavljena.

Žalba se podnosi pisano, u četiri istovjetna primjerka, putem ovog suda županijskom sudu.

DNA:

1. tužitelju po punomoćniku, uz pristojbu na presudu
2. tuženiku po punomoćnici

Broj zapisa: **9-3088e-854ab**

Kontrolni broj: **09896-8425e-9c7e8**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.